

La venjança, d'Albert Antolín Henández

Relat guanyador del concurs [Imagina un amor](#) en la categoria d'adults de l'edició 2023.

Aquesta és la història d'una infància trista, d'un nen nascut en una família que no sabia ser feliç. Les fotos en són testimonis silenciosos, rotunds, permanents. El nen mai no riu, ni somriu, en cap fotografia. Ni a les fotos de classe, ni a les fotos de l'equip de futbol, ni a les fotos de les vacances amb els pares a Menorca. Les fotografies mostren com el nen va creixent. Té cinc, sis, set anys, però mai no riu. El nen serra les dents i prem fortament els seus llavis molsuts. La gent creu que és perquè té les dents grans, i sortides, i desendreçades. Fins i tot el nen mateix creu que no riu per amagar l'ortodòncia. Però s'equivoquen tots. I els anys passen, i el nen es passa les estones d'esbarjo sol al pati, o amagat a la biblioteca, aixoplugat en els estudis o esmolant aptituds de supervivència. Va molt poc al lavabo de l'escola. És un lloc perillós. Però avui té la bufeta a punt de rebentar, no s'hauria d'haver pres el suc de préssec al matí... Així que una estona abans que soni l'alarma per tornar a classe, calculant que és el moment de menys aflluència, s'esmuny al lavabo que és al costat dels vestuaris de futbol. És, de llarg, el lavabo que menys es fa servir perquè és antic, fa mala olor i queda apartat. Afortunadament, no hi ha ningú. El lavabo de nois només té tres orinals petits, blancs com la llet i sense separadors entre si. Es posa a l'extrem més allunyat de la porta, lleugerament girat de cara a la paret perquè se'l vegi el menys possible, i es descorda la bragueta maldestrament. Les mans li tremolen. Espera uns segons. El pipí no surt. Intenta imitar el so d'aigua que de petit li feia la mare.

—Psssssspsss.

No hi ha manera.

—Psssssssspssssssspsssss psssssspsspsspssps.

De sobte, els sent. Són un grup de nois més grans que discuteixen exaltats sobre algun partit de futbol. Entren de pressa i ocupen els orinals del costat. Ell es queda petrificat. Sent com una bragueta es descorda desvergonyida. Sent el doll d'orina, potent, del noi que té al costat. Sap que no podrà fer-ho. Sap que ha de sortir d'allà immediatament perquè no pensin que. Serra les dents i reuneix les forces suficients per apujar-se la bragueta i fugir ràpidament. Però va tan nerviós que ensopega i cau a terra. Es fa un silenci infinit. Sent les mirades dels nois al seu clatell. Sent la tebior de l'orina absorbint-se-li a la roba. No sap què fer. I llavors comencen les riotes.

—Jajajaja. S'ha pixat a sobre!

—Jajajajajajaja!

—Jajajajajajjaajajaja!!

Les riotes se li claven fins al moll de l'os, i les llàgrimes se li escapen galta avall. I més plora, més se'n riuen, i se'n riuen, i se'n riuen... I, de sobte, han passat vint anys i torna a entrar en un lavabo, aquest cop a la Victoria Station de Londres. Per sort, el lavabo és ben buit. S'afanya per pixar abans no vingui algú, però, amb les presses, rellisca i cau. El terra és moll, i fa pudor de ferum, i se li han esguerrat els pantalons, i fa tard a la feina, i està fart de no poder entrar en un lavabo tranquil... i mentre una llàgrima amenaça de vessar-se-li es recorda de quan va caure a un lavabo de nen... I allà estant, contra tot pronòstic, se li escapa un riure curt i estrident.

—Ja.

I bada els ulls, sorprès del so del seu propi riure.

—Jajaja.

No es pot deturar.

—Jajajajaja.

És un doll incontrolable.

—Jajajajajajaja! Jajajajajajaja! Jajajajajajaja!

I es rendeix, i es deixa riure. Riure per tota la merda que ha hagut de viure, riure per les vexacions, riure per tots els anys que no va poder riure, riure per tots els nens que encara avui no poden riure. Riu molta estona, fins que, a poc a poc, es va calmant i es queda allà, assegut a terra, en pau. És llavors quan sent unes passes que s'acosten indecises. Tip tip... tip tip... tip tip... Finalment, les passes es transformen en un cap que sobresurt per la porta del lavabo. Les mirades dels dos nois es creuen molt més temps del que seria prudent. El noi més bonic que ha vist mai li somriu tímidament de la porta estant. Ell li torna el somriure. I és, en aquell moment, quan s'adona que mai més no deixarà de somriure.